

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**ZEETONGFILETS IN BLADERDEEG
MET PAPRIKA, EI EN TAPIOCA**

Een licht absurde pretenteloze komedie
in acht scènes

door

1880

Christophe Vanhoutte

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.2273

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ZEETONGFILETS IN BLADERDEEG MET PAPRIKA, EI EN TAPIOCA* op te voeren moet de naam van auteur *CHRISTOPHE VANHOUTTE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/47
ISBN 978-90-385-10439

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Christophe Vanhoutte
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 2 heren)

JACQUES DECKMIJ, verzekeraar

NADINE, zijn secretaresse

MIKE VANDERVALCK, zakenman

MAAIKE VANDERVALCK, echtgenote van Mike en ook zijn zakenpartner

PLAATS

Bureau van de verzekeringsmaatschappij Jacques Deckmij

DECOR

arenatheater (speelvlak langs drie kanten omgeven door publiek)

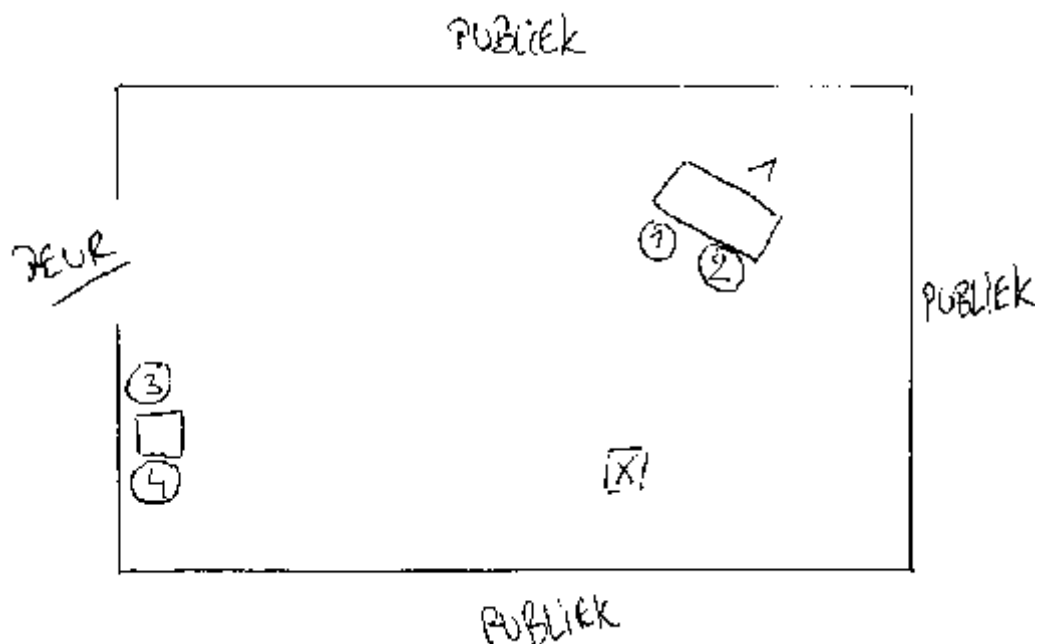
linksachter : doorgang, langs hier komen de acteurs op

rechtsachter : 1 bureau met links 1 bureaustoel en rechts 2 gewone stoelen (1 en 2))

midden voor : een sokkel die dient als barneubeltje

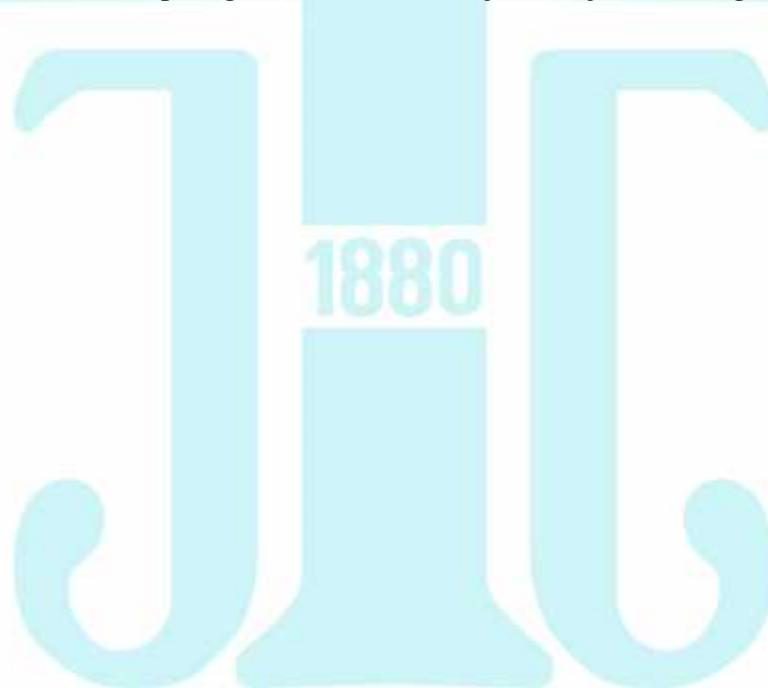
links voor: een tafeltje en twee stoelen (3 en 4)

uiteraard ook op gewone scène speelbaar.

KORTE INHOUD

"Zeetongfilets in bladerdeeg met paprika, ei en tapioca" is een licht absurde geheel pretentieloze komedie in zeven scènes en iets meer dan 12.000 woorden. Worden die handelen over: Mike en Maaïke Vandervalck, zakenmensen. Zij is een niet getemde feeks, hij loopt haar achterna. Wellicht zijn ze getrouwd uit puur zakelijke overwegingen en als er al ooit sprake is geweest van enige passie, dan zal zich dat wel beperkt hebben tot die eerste avond waarop ze elkaar ontmoetten. Hun droom: nog rijker worden dan ze nu al zijn en oud worden langs de stranden van Acapulco. Dat laatste hoeft niet per se samen te zijn. Wat ze wel samen doen is een plan beramen om de ietwat naïeve en nerveuze verzekeraar Jacques Deckmij op te lichten. Deckmij komt uit een half geslacht van verzekeraars maar dat heeft er niet toe geleid dat hij er ook enig talent voor zou hebben. Gelukkig wordt hij bijgestaan door zijn trouwe secretaresse Nadine. Hoewel, haar rol in het hele gebeuren is ook niet wat je noemt zuiver op de graat. En daarmee zijn we bij de vissen gekomen...

Scène 1

(Schemerdonker. Een stem door de luidsprekers debiteert droog en snel. (intussen neemt Jacques plaats aan bureau))

STEM : Bij verstrijking van de herzieningstermijn zoals hoger bepaald wordt de jaarlijkse toelage vervangen door een geconsolideerde lijfrente zoals bepaald in artikel 9 paragraaf 7 van hogervernoemde wet. De verzekeringsmaatschappij zal in dat geval de van toepassing zijnde wetgeving aanwenden en wel op zodanige wijze dat de indexering van het basisbedrag vermeerderd met de belopen premies, de som van de uitbetaling niet overschrijdt. De verzekernemer heeft steeds recht een kapitaal van hoogstens een derde van de waarde van zijn rente op te vragen, dewelke dan naar verhouding wordt verminderd.

(Licht op. Jacques zit aan de draadloze telefoon)

JACQUES : Ja natuurlijk, mevrouw Devedder... Uiteraard, mevrouw Devedder... Uiteraard, mevrouw Devedder... Uiteraard, mevrouw Devedder... Uiteraard, mevrouw Devedder... Uiteraard niet, mevrouw Devedder... Uiteraard niet mevrouw Devedder... Uiteraard niet, mevrouw Devedder... Uiteraard niet, mevrouw Devedder, ik bedoel: uiteraard wél, mevrouw Devedder...

(Nadine, de secretaresse van Jacques, komt op, ze heeft een map in de hand, en gaat nonchalant in één van de twee stoelen voor het bureel zitten)

... zeer zeker mevrouw Devedder... dat spreekt toch voor zich... Uiteraard, mevrouw Devedder... Maar neen, natuurlijk niet, mevrouw Devedder... Daar zou ik nog niet aan durven denken, mevrouw Devedder... Maakt u zich nu maar geen zorgen meer, mevrouw Devedder... U mag op beide oren slapen, mevrouw Devedder... O, u heeft er nog maar één... ja, het ongeval, dat was ik even vergeten... ik bedoel, nee, natuurlijk was ik het ongeval niet vergeten, ik

wil zeggen, ik dacht er even niet aan... Uiteraard, mevrouw Devedder... die polis komt in orde, zeer zeker, mevrouw Devedder...

(Nadine "zaagt" met arm over andere arm, Jacques geeft een kort en vluchtig teken dat ze er mee moet stoppen, hij staat recht en gaat voor zijn stoel staan, gericht naar publiek achter zich)

... *(met omhooggeheven wijsvinger)* Dát, mevrouw Devedder, kan ik u persoonlijk verzekeren... Verzekeren, inderdaad, mevrouw Devedder, daar kunt u van op aan... Ja, mevrouw Devedder, deze keer worden de papieren wel doorgestuurd... Daar heeft u gelijk in, mevrouw Devedder, volgens onze statistieken maakt u 1 kans op 1 miljoen om dergelijk ongeval mee te maken... Dat betreur ik van harte, mevrouw Devedder... Dat staat buiten kijf, mevrouw Devedder... Ik ben er mij van bewust, mevrouw Devedder... U heeft gelijk, die rolluiken mogen niet vanzelf naar beneden komen... zeer zeker, mevrouw Devedder... Dat kan ik mij voorstellen, mevrouw Devedder... Neenee, u heeft natuurlijk gelijk, dat kan ik mij niet voorstellen, dat moet ik meegemaakt hebben... ja, gelukkig zat mijn oor nog nooit klem in zo'n rolluiklint... uiteraard, die snelheid... en het gewicht van het naar beneden komend rolluik, ja die cocktail heeft het hem gedaan... Neenee, mevrouw Devedder, ik bedoel niet een cocktail om te drinken, ik bedoel de combinatie van het gewicht van het rolluik en de snelheid waarmee ie naar beneden kwam... u heeft volkomen gelijk, mevrouw Devedder, ik moet mij beter uitdrukken... zeer zeker, mevrouw Devedder, de taal der verzekeraars,... absoluut, mevrouw Devedder...

(Jacques houdt de hoorn nu weg van zijn oor, gaat terug zitten en doet Nadine teken de map te geven die ze meeheeft. Nadine geeft ze hem, hij doorbladert ze terwijl hij regelmatig nog eens iets in de hoorn zegt)

JACQUES : ... Absoluut, mevrouw Devedder... *(bladert in map, telkens als hij dat doet houdt hij de hoorn weg van zijn oor, als hij iets zegt houdt hij de hoorn terug tegen het oor)* ... Zeer zeker, mevrouw Devedder *(bladert in map, haalt er een*

blad uit en geeft het aan Nadine, teken makend dat hij niet begrijpt wat dat blad er tussen doet, Nadine bekijkt het) ... Daar, mevrouw Devedder, heeft u niet 100 % maar wel 200 % gelijk in...

NADINE : De brief van Center Parcs... daar zocht ik al een week naar! Bedankt! (*staat recht en loopt kringetjes met brief in de lucht*) Zie je, ik heb meegedaan met zo'n wedstrijd en ik heb gewonnen. De vraag was: in hoeveel tijd zwemt Frans Bauwer de 200 meter vrije slag en ik heb geantwoord: 15 minuten, en weet je wat het correcte antwoord was...

JACQUES : (*was terug aan het luisteren naar Mevrouw Devedder, spreekt nu in de hoorn tot mevrouw Devedder*) Nee, dat weet ik niet.

NADINE : Wel, hij deed het in minder dan 7 minuten. Wat zeg je daarvan!

JACQUES : (*in de hoorn*) Daar sta ik van te kijken mevrouw!

NADINE : (*kijkt naar Jacques*) Mevrouw!?! Wat heb jij ineens? Zeg toch gewoon Nadine, zoals altijd!

JACQUES : (*tiert tot Nadine maar in de hoorn*) Wil jij wel eens je mond houden!

NADINE : (*met hand draaiend*) Olala, sorry dat ik leef, hé. (*gaat terug zitten, voorover gebogen alsof ze een heel verhaal zal afsteken, en gaat dan onverstoorbaar verder*) In elk geval, ik was er het dichtste bij en dus heb ik gewonnen.

JACQUES : (*in de hoorn*) Euh, neen, mevrouw Devedder, dat was niet tegen u, dat was tegen mijn secretaresse. Excuseert u mij mevrouw Devedder. Natuurlijk, u heeft overschot van gelijk natuurlijk.

NADINE : Eén week naar Center Parcs!

JACQUES : Uiteraard mevrouw Devedder, Uiteraard niet mevrouw Devedder..

NADINE : (*gaat achteruit zitten*) Daar gaan we weer!

JACQUES : Zeer zeker mevrouw Devedder... O, wat hoor ik daar? ... Jáá, inderdaad, daar klopt iemand...

NADINE : (*kijkt gemaakt verrast achter zicht*) Euh?

JACQUES : Ja, ik heb nog een afspraak met een klant en daar zal hij zijn... Wat jammer nu, mevrouw Devedder, ik moet ophangen... U mag gerust zijn, mevrouw Devedder... tot ziens... (*legt bruusk de hoorn neer en zucht heel lang en luid*) Oef. Amaai.

NADINE : Laat mij raden, was dat mevrouw Devedder?

JACQUES : Hoe weet jij dat, ben je helderziend of zo? *(neemt zakdoek uit broekzak en dept er zijn "bezweet" voorhoofd mee af)* Verdomme Nadine, hoe komt dat mens met haar oor nu tussen een rolluiklint te zitten! Afgesneden alsof het niks was. *(stopt zakdoek terug weg)* Bon, vertel eens, heb je dat dossier kunnen bekijken? *(wijst op het dossier dat hij daarnet kreeg)*

NADINE : Ja. Spijtige zaak. Die man was nog maar net hersteld van een dubbele beenbreuk en dan valt hij stomweg van zijn kleerkast. Hersenschudding en een gat in zijn vloer.

JACQUES : Wat deed die op zijn kleerkast?

NADINE : Dat moet je aan zijn vrouw vragen. Ik geloof dat hij Zorro aan het spelen was, maar meer weet ik er ook niet van. Luister eens, ik zou verlof willen deze namiddag, is dat goed? *(staat al recht en draait zich om, niet van plan het antwoord af te wachten)*

JACQUES : Hela, zo niet hé.

NADINE : *(draait zich om)* Wat bedoel je, krijg ik geen verlof?

JACQUES : Klein minuutje. Hoe zit dat met het dossier Deschaek?

NADINE : *(denkt na)* Deschaek, Deschaek... waarom zegt mij dat iets?

JACQUES : Omdat, verdomme, jij die papieren in orde moest brengen. En wel tegen vandaag. Nadine, alstublieft!

NADINE : Deschaek... Deschaek... O ja, nu weet ik het weer, da's die man die omvergereden werd door zijn grasmaaier.

JACQUES : *(applaudisseert)* Proficiat! Wat dacht je van een kleine loonsverhoging, een soort van premie zeg maar voor ijver en inzet.

NADINE : *(gaat terug zitten)* Ah, maar dát zou ik nu eens weten te appreciëren, zie. Wel wel, en zeggen dat mijn moeder zei dat ik nooit ergens zou geraken, zo zie je maar weer. Een heuse opslag, wat zeg je me daar van.

JACQUES : *(is intussen zowat groen geworden van kwaadheid)* Nadine!

NADINE : Euh, geen opslag?

JACQUES : Nadine! Dat dossier van Deschaek?

NADINE : Juist ja. Amaai, komt dat tegen: sta je daar op je gras wat mos te wieden, en schiet die grasmachine plots vanzelf in gang. En maar lopen, en dan struikelen natuurlijk. Mijn schoonbroer die...

JACQUES : (*onderbreekt haar*) Nadine! Die papieren?!

NADINE : (*nonchalant*) Hm? Ah, al lang opgestuurd.

JACQUES : Zeg dat dan direct. Bon. Dossier Vanderzwalm.

NADINE : Vanderzwalm. Die groothandelaar in honing en suikergoed. Klein probleem: de brandweer zegt niet aansprakelijk te zijn. Weet je wat het is met die pompiers hé, dat is dat ze altijd maar...

JACQUES : (*onderbreekt*) Nadine, alstublieft hé. Hoe staat het met die buurman, kunnen we die aansprakelijk stellen?

NADINE : 't Ja, misschien wel. Per slot van rekening is hij het geweest die met een bijenkwekerij is begonnen.

JACQUES : Goed. Probeer die piste. Volgende: de zaak Allewaerts.

NADINE : Nog geen nieuws, de expert is er nog niet van overtuigd dat een Volvo niet waterdicht is. Ik vrees dat we die schade zelf zullen moeten betalen.

JACQUES : Hm. Bierdicht is hier beter op zijn plaats. Nu, de schade aan zijn auto is het minste, maar hoeveel eist de brouwerij alweer van Allewaerts?

NADINE : Zo'n half miljoen euro. 't Ja, de halve brouwerij vernield plus 20.000 liter bier op straat.

JACQUES : Zonde. Bon, waren er nog dringende zaken?

NADINE : Zonde? Is dat alles wat je daarover zegt? We gaan hier straks een half miljoen moeten uitbetalen.

JACQUES : Een half miljoen moeten uitbetalen, hoe kom je daar bij?

NADINE : Wel, die schade aan die brouwerij wordt toch op een half miljoen bepaald, en aangezien wij Allewaerts verzekeraar zijn...

JACQUES : Maar Nadine, dat gaan wij niet moeten betalen! Daar hebben we een verzekering voor.

NADINE : Ah bon.

JACQUES : Inderdaad, "ah bon". Wel! Nog dringende zaken?

NADINE : Neen, niet echt. Behalve die van Messiaen.

JACQUES : Hm, ja inderdaad. Hoe is het mogelijk! Dat is al de derde auto in een maand tijd.

NADINE : Ja goed, maar hij roept onvoorziene omstandigheden in.

JACQUES : O ja, en wat mogen die omstandigheden dan wel zijn?

NADINE : Hij heeft een nieuwe butler, en die *(spreekt een gemaakt Nederlands)* "spreekt niet al te goed te Vlaamse", zou ik zo zeggen. Komt van Polen of ergens van die kanten. In elk geval, toen die Messiaen zijn butler vroeg de auto achteruit te rijden, verstond die dat hij vooruit moest rijden. Recht in het zwembad... dat leeg stond. Auto in de prak maar gelukkig niet al te veel schade aan het zwembad. *(gaat richting deur om af te gaan)* Allez, ik ben er dan mee weg.

JACQUES : Wacht eens even. Dat lijkt me nogal sterk. Volgens mij zit er iets achter. Die probeert de verzekering op te lichten, neem dat maar van mij aan. In één maand tijd drie auto's naar de vaantjes, daar moet wel een luchtje aan zitten. We zoeken dat best maar eens uit.

NADINE : *(staat al bij de deur)* Wat dan?

JACQUES : Wat er achter steekt.

NADINE : Vraag het hem toch gewoon. *(draait zich al terug om, om af te gaan)*

JACQUES : En zijn vertrouwen in mij verliezen zeker. Verdomme, Nadine, Messiaen is niet de eerste de beste. Hij zit hier ook met al zijn fabrieken.

NADINE : Verhoog dan toch gewoon de premie. Hij heeft geld genoeg.

JACQUES : Daar heb ik al aan gedacht. Maar stel dat er helemaal niets achter zit, dan zal hij het mij bijzonder kwalijk nemen dat ik zo'n hoge premie heb gevraagd. Dan verlies ik wellicht één van mijn beste klanten.

NADINE : Dan ben je er toch eindelijk vanaf! Dump die smeerlap!

JACQUES : *(wil haar onderbreken)* Maar Nadine, als ik dat doe dan...

NADINE : *(negeert hem, doet gewoon verder)* Gewoon schrappen als klant. *(maakt gebaar van een schrapping met een balpan op een blad papier)* Vlam! Eén rechte lijn, en je bent er vanaf.

JACQUES : *(wil haar onderbreken)* Nadine, luister, als ik dat doe dan...

NADINE : *(negeert hem, doet gewoon verder)* Wat ben je nu met die snob. Niets dan problemen. Nee geloof me, je bent beter af zonder hem.

JACQUES : *(wil haar nogmaals onderbreken)* Maar Nadine...

NADINE : *(negeert hem, doet gewoon verder)* Echt waar, geloof me, je bent veel beter af zonder hem. Dumpen! Liever vandaag dan morgen.

JACQUES : *(luid)* Nadine!

NADINE : *(verwonderd, draait zich weer tot hem)* Ja, wat is er?

JACQUES : Luister eens hier. Als ik Messiaen als klant verlies zal ik verplicht zijn hier de riem dichter aan te spannen. Dat betekent dat ik jou niet langer zal kunnen betalen, Nadine. Dat betekent met andere woorden dat jij op straat staat.

NADINE : *(op dezelfde opgewonden toon als daarnet)* Weet je wat ik denk? Ik denk dat je beter eens twee keer nadenkt vooraleer je domme dingen doet. Hij is per slot van rekening toch één van je beste klanten, wat denk jij?

JACQUES : Tiens, wat gek dat je dat zegt, ik dacht net hetzelfde. Bon. Ons probleem is dus dat ik vooraleer ik die premie zo hoog zet eerst zeker moet zijn of hij inderdaad iets van plan is.

NADINE : Prima. *(ze gaat zitten stoel 3)* En hoe ga je dat dan aanpakken?

JACQUES : Ik? Neenee, je hebt het verkeerd begrepen, Nadine. Jij gaat het aanpakken.

NADINE : Ik?

JACQUES : Ja, jij. Hoe je het doet kan mij niet schelen, maar zorg dat je te weten komt wat er achter steekt.

NADINE : En waarom zou ik dat moeten doen, en niet bijvoorbeeld, ik zeg zomaar iets, jij? Als ik zo vrij mag zijn dat te vragen natuurlijk.

JACQUES : Ik kan dat gewoon niet. Met al die andere dossiers die ik nog moet doen. En met al die telefoons kan ik mij onmogelijk concentreren. Stel dat Mevrouw Devedder belt. Nee, Nadine, jij moet het doen.

NADINE : Hm. Dan word ik een soort van spionne. Een soort geheim agent!

JACQUES : Noem het zoals jij wilt. Als het maar vooruit gaat.

NADINE : Een soort vrouwelijke James Bond, zou ik zo zeggen. Fantastisch, dat heb ik altijd gewild! Weet je, ik ben altijd gek geweest op Sean Connery. Die anderen vond ik maar niets, maar Connery, die...

JACQUES : Nadine, alsjeblieft, pak het een beetje ernstig aan, hé.

NADINE : *(gaat gewoon door)* Zijn latere werk vond ik ook altijd heel goed. Vooral in "The Name of the Rose". En natuurlijk ook in "The Untouchables", en voor ik het vergeet, ook in...

JACQUES : *(Onderbreekt haar)* Verdomme Nadine, daar hebben we helemaal geen tijd voor.

NADINE : Sorry, ik liet mij even gaan. Goed, terug naar ons plan.

JACQUES : Eindelijk. Wat denk je? Heb je al een ideetje?

NADINE : Ja. Eerst en vooral: ik heb een naam nodig.

JACQUES : *(hoopvol, denkend dat ze al een plan heeft)* Een naam?

NADINE : Wel ja, voor als ik undercover ga.

JACQUES : *(slaat zichzelf op het voorhoofd)* Waar heb ik dat aan verdiend.

NADINE : Bon, wacht dacht je van... *(denkt na, er valt een stilte)*

JACQUES : Ja?

NADINE : Ik ben aan het denken.

JACQUES : Wanneer ga je nu eens aan een plan denken, Nadine?

NADINE : Nadien. Bon, een naam. Euh, Jamie Bond. Nee. Jane Bond! Dat is het, ik ga undercover en ik noem mezelf Jane Bond, alias, double-o-eight.

JACQUES : Jaja, 't is al goed. Begin nu maar aan een plan te denken.

NADINE : My name is Bond. Jane Bond. Klinkt goed, hé. Bon, dan ga ik maar. Tot morgen. *(staat recht en wil af gaan)*

JACQUES : Tot morgen? En wie zal er dan een plan bedenken?

NADINE : Weet je wat heel belangrijk is?

JACQUES : Euh, nee.

NADINE : Een tijdsschema!

JACQUES : Een tijdsschema. Juist ja.

NADINE : En niet zo maar een tijdschema. Nee, ik bedoel natuurlijk een tijdsschema dat we respecteren.

JACQUES : Zeer zeker!

NADINE : En het tijdsschema ziet er als volgt uit: ik neem nu verlof en morgen bedenk ik een plan.

JACQUES : Maar...

(Nadine maakt aanstalten om af te gaan, als ze bijna af is, roept Jacques haar terug)

Nadine, wacht! Zorg dat je morgen op tijd bent. Om 9 uur staan de Vandervalcks hier al. Vroeger konden ze waarschijnlijk niet komen, die bloedzuigers.

NADINE : Stop! Time-out! (*maakt time-out teken*)

JACQUES : (*niet begrijpend*) Huh?

NADINE : Zei je "dé Vandervalcks", meervoud?

JACQUES : (*een beetje kwaad, want duidelijk niet echt gelukkig met het vooruitzicht*)

Ja, dat heb je goed gehoord. Ze komen samen.

NADINE : Samen!?!

JACQUES : Ja, samen.

NADINE : Je bedoelt: samen, zoals in "niet apart". Je bedoelt: Mike Vandervalck én Maaïke Vandervalck.

JACQUES : Dat is precies wat ik bedoel. Ja, ik weet het, dat is nog nooit gebeurd. Het is altijd de ene of de andere, maar samen, nee, dat nooit. Het moet dus wel heel belangrijk zijn.

NADINE : Ja, dat moet wel. Ik heb ze geloof ik nog nooit samen gezien. Ja, de ene wel en dan een andere keer de andere, maar samen? Nee.

JACQUES : Wel, ik ook niet. Enfin, maak jij dus maar dat je hier voor de verandering eens vóór 9 uur bent. En zorg dat er koffie is. Duidelijk?

NADINE : Ik zal mijn best doen.

JACQUES : Verdomme Nadine, je best doen zal deze keer niet genoeg zijn. We moeten dat crapuul in de watten leggen, er hangt te veel van af.

NADINE : Jacques! Uw woordenschat, dat had ik van u niet verwacht.

JACQUES : Nadine! Begrepen?

NADINE : Maak u maar geen zorgen, alles komt in orde.

(Nadine gaat af, Jacques zucht)

JACQUES : Laat het ons hopen. De Vandervalcks! De Vandervalcks godbetert!

Licht uit - muziek

Einde scène 1

Scène 2

(Schemerdonker. Een stem debiteert droog en snel volgende tekst)

STEM : Zijn van het recht op schadevergoeding uitgesloten: de voor de schade aansprakelijke persoon, behalve indien het de aansprakelijkheid voor andermans daad betreft evenals de persoon die van alle aansprakelijkheid ontheven is op grond van artikel 18 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten. Het recht op schadevergoeding blijft evenwel verworven ten voordele van de gedeeltelijk aansprakelijke persoon tot het beloop van het deel van zijn schade, toe te schrijven aan een aansprakelijk gestelde verzekerde. Dit geldt evenwel niet voor zover artikel 21 paragraaf 7 lijn 5 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de aansprakelijkheid op arbeidsongevallen van toepassing zou blijken te zijn.

(Licht op - scène is leeg. Na een tijdje komt Nadine op, vrolijk zingend, met een dienblad waarop 1 koffiekkan met 3 tassen (geurige koffie!))

NADINE : En wie is er hier nog niet? *(plaatst dienblad op sokkel)* Juist, meneer Jacques Deckmij. Afijn. *(kijkt op uurwerk)* Hij heeft nog 13 minuten. Tiens, dat geeft mij de tijd om mij eens voor te stellen. Heeft u daar interesse voor? Ja, dat zal wel, hé. Goed. *(gaat zitten op het tafeltje, benen over elkaar)* Mijn naam is dus Nadine, maar dat zult ge intussen al wel begrepen hebben zeker. Mijn familienaam is Vandorpe. Die heb ik van mijn vader gekregen. Die heet namelijk ook Vandorpe en voor de minste moeite hebben ze mij dan ook maar zo genoemd. Mijn vader is beroepsmilitair. In 't leger. Bij de landmacht. Hij is daar sergeant-majoor. Jaja, dat is gene kak, dat is een hoge functie. Voor wie er niets van kent: sergeant-majoor dat is juist boven een sergeant en een heel eind onder een majoor. Denk ik toch. In elk geval, 't is een schone job. Zo'n job waar dat je niet beschaamd hoeft over te zijn. En hij draagt een mooi uniform. Een groen. Met strepen. Vier. Mijn vader is daar heel fier over, over zijn strepen. Afijn, hij verdient er goed zijnen boterham mee, temeer omdat hij alle dagen op zijn werk kan eten, dus zijn alle boterhammen voor mij en mijn

moeder. En mijn broertje Kevin als hij thuis is tenminste. Mijn moeder is een doodbraaf mens en ze heet Marcella. Marcella Vanbruyane. Ze werkt in de Aldi. Dat is een schoon beroep, ge moet daar niet beschaamd over zijn. Ze is chef-groenselbar. Dat is een job met veel verantwoordelijkheid en ook met veel afwisseling. Alle seizoenen ander marchandise. Mijn broer Kevin zit in een speciale school. Omdat mijn moeder chef-groenselbar is, krijgt ze dikwijls gratis en voor niets fruit en groensels mee die bijna over datum zijn. Wij hebben thuis nog nooit een blik moeten open doen. Ik doe ook nog aan sport: badminton. Iedere donderdagavond met de vrouwenbond. En daarna gaan we een pintje drinken en praten we over van alles en nog wat. En drinken we nog een pintje. Allé, als ge mijn leven zo zou moeten samenvatten, dan zoudt ge kunnen zeggen dat ik heel gezond leef.

(de bel gaat over)

Godverdomme, daar zijn ze al. Te vroeg natuurlijk. En ze houden niet van wachten. *(springt van het tafeltje en maakt aanstalten om af te gaan)* Wat ga ik die nu wijsmaken?

(Nadine gaat af - we horen op de achtergrond stemmen - Nadine komt op, gevolgd door Mike en Maaïke Vandervalck)

Komt u maar verder hoor. Mag ik uw jassen aannemen.

(Mike wil duidelijk "ja" zeggen, en doet al aanstalten om jas uit te doen, maar Maaïke is hem voor)

MAAIKE : *(kort)* Nee. We blijven niet lang.

MIKE : *(even kort, quasi vastbesloten, terwijl hij zijn jas terug recht trekt)* Nee. We blijven maar even.

NADINE : Ah. Euh, neemt u plaats zou ik zo zeggen.

MAAIKE : *(kort)* Is Deckmij er nog niet?

MIKE : *(eveneens kort)* Ja, hoe zit dat eigenlijk, is Deckmij er nog niet?

NADINE : Euh, nee, maar hij kan hier elk moment zijn hoor.

MAAIKE : Mooi is dat. Ik weet niet hoe u in mekaar zit juffrouw,...

NADINE : *(onderbreekt haar, slaat haar hand langs haar dij, soort Marilyn Monroe pose)* Goed, dank u.

MAAIKE : *(negeert haar, doet gewoon verder)* ...maar ik hou van stiptheid. Zeker in zaken.

MIKE : Inderdaad juffrouw. Zeker in zaken.

MAAIKE : *(tot Mike)* Af.

NADINE : Euh, ik ben zeker dat hij niet lang meer wegblijft. Maar gaat u toch zitten.

MAAIKE : *(heel kort)* Nee. Dank u. Ik sta liever recht.

MIKE : *(zoals daarnet)* Nee. Dank u. We staan liever recht. *(kijkt wat rond)* Tiens, dat is hier heringericht zeker?

MAAIKE : *(roept hem kort tot de orde)* Mike! Doe niet onnozel.

NADINE : Euh, er is hier inderdaad één en ander veranderd sedert de laatste keer dat één van u beiden hier was. Kijk, die kader hé, *(wijst een bepaalde plaats aan op de denkbeeldige muur zuiden)* dat is een zelfportret van Meneer Deckmij's grootvader.

(alle drie staan ze nu naar het schilderij te kijken, op een manier zoals je dat in een museum vaak ziet: dan eens van dicht, dan eens van ver, dan eens achterover gebogen met de vingers voor de mond, dan eens voorover gebogen, eventueel kan iemand van het publiek geviseerd worden)

MAAIKE : Amaai, wat een lelijkaard.

MIKE : Ja, dat kan je wel zeggen. Verdomme, wat is die lelijk zeg.

MAAIKE : Verschrikkelijk. Kijk die neus!

(hier komen ze alle drie wat dichterbij het schilderij)

MIKE : En die oren. Aagghh!

MAAIKE : Afschuwelijk!

MIKE : Afgrijselijk!

MAAIKE : Abominabel!

MIKE : Miserabel!

MAAIKE : Lamlendig!

(nu gaan ze terug achteruit)

MIKE : En, wat deed die man zoal in het leven, behalve lelijk zijn?

NADINE : Hij schilderde in zijn vrije tijd, maar van beroep was hij ook verzekeraar.

Emiel Deckmij, zo heette hij. Hij is alweer meer dan 10 jaar dood. Op een vreselijke manier aan zijn einde gekomen trouwens. Nam op een keer de metro in Brussel, ja hij was een groot kunstliefhebber en van tijd tot tijd ging hij in Brussel de nieuwste kunst bekijken. In elk geval, op een keer nam hij dus de metro in Brussel en net toen hij wilde opstappen sloten de deuren zich. Hij ertussen natuurlijk. Een technische fout. Hij werd meegesleurd tot aan het volgende station waar de deuren terug opengingen. Maar het was al te laat, hij had zowat alle betonnen palen een kopstoot gegeven. Amaai, 't moet geen mooi zicht geweest zijn. Ja, de vader van Meneer Deckmij heeft nog mogen tussenkomen in de kosten. Gelukkig was hij verzekerd. In elk geval, Emiel was eigenlijk de oprichter van deze zaak. Zijn eerste klant was een bakker die het geheim van één van zijn taartjes wilde laten...

MAAIKE : *(onderbreekt haar)* Juffrouw, zo is het wel genoeg geweest. De avonturen van Emiel hier en één of andere bakker interesseren mij niet in het minst. En ik moet even kwijt juffrouw dat u wel veel praatjes heeft voor een bediende.

MIKE : Inderdaad, voor een bediende hebt u wel veel praatjes. Sorry, maar dat moeten we toch even kwijt hoor.

NADINE : Oh! Maar ik ben helemaal geen bediende hoor.

MIKE : Ah, nee?

NADINE : Nee, ik ben hier gewoon de secretaresse. U moet maar niet te veel op mij letten, zou ik zeggen.

MAAIKE : Dat zullen we zeker niet doen. Goed. Wanneer mogen we Deckmij verwachten? Hij kan maar beter een verdomd goede reden hebben om mij hier